

מונולוג עם חנוך שב"כ

לפני שפגשו אותי, וכך יקרה עם יותר ויותר אנשים. אני לא נשמע משכנע? אבל ככה אני בנוי וחושב. זה מה שאני מרגיש. אני דווקא אדם רגיש. אולי לא עד כדי כך פגיע, כמו שכמה בעיתונות היו רוצים, אבל רגיש. יש אנשים תמימים, המאמינים לכל מיני גירסות שהאכילו אותם על הפרשה. הם תמימים. מה אני יכול לעשות? יש לי גם התעודה הזאת — החנינה!

לומר כל הזמן, אנחנו לא יכולים להתמודד עם התיקשות, ולכן אני, לפחות, גם לא מנסה.

ערכים במקום עובדות

יש דברים שלעולם — לעולם! — לא נוכל לדבר עליהם. ידוע לי שכמה מהמעורבים בפרשה, גם מתוכנו, השתמשו, ועוראיך, בתיקשות. אני לא —

של חוקרים. אנחנו עברנו, מה זה חקירה? לא בטוח ששאלו את הדרג המדיני את כל השאלות שהתבקשו? את זה את אמרת! שאלת, הרשות הכללית" — להרוג מחבלים — שאת מעלה שוב ושוב: אם אברום התנהג בטוח כליכך בביטחון, אז אולי היתה לו סיבה להתנהג ככה? אני לא אומר שום דבר! אני אומר לך לחשוב. הוא לא היה תופס בביטחון, לולא היתה לו סיבה. תקדימים מההיסטוריה? הכנה בינו

כבר לגמור עניין. לחצו ולחצו, עד שגרו אותנו. היום? ודאי שאני לא מאושר מזה. אני מניח שגם אחרים לא. לא בטוח על מי חשבו, כשסידרו את כל העניין. לא מעוניין לפרט. לא בטוח שחשבו עד הסוף, ולא בטוח שרק עלינו. זהו אחד הקטעים המרגיזים יותר בחודשים האחרונים. החקירה? זה לא כמושגים של מרגיו. ידוע לי שאת הדרג המדיני חקי

"אני הונקא אתם תנינו"

לבין הדרג המדיני, שהוא היה כמפץ לוז שוב, את אמרת.

יש שאלות שעליהן עוד אף אחד לא ענה בצורה שלא מעלה שאלות נוספות!

אני אניד לך מה איכפת לי יותר מהכל בפרשה הזאת, ואני מתהלך עם זה חודשים. חבל לי על האירגון? חבל לי על מה שקורה במדינה? חבל לי שכולם מדברים נגד כולם? כליכך עסקים בהשמצות? גם בפרשה הזאת וגם באחרות.

רו אחרת מאשר אותנו. איך אחרת? יד תר בכפפות של משי? פגישות מעטות יותר, קצרות יותר, צוות מצומצם וכיכר

המישפטי, שאירגן את זה. לא שהיתה לנו ברירה. היה תיאום מלא בין האנשים בדרג המדיני שרצו

לא רוצה להרחיב על-ידיך את הריבוי. זה לא היה היום הטוב ביותר בחיי? אני גם לא אכנס לדיון על המוח

לא ליכלכתי, לא השמצתי ולא פעלתי דרך התיקשות. אבל כן, עשיתי שיעורייבית, ואני יודע פחות או יותר מאיפה בא החומר שפורסם עלינו. חשוב לי שמישהו מאיתנו ייצא לציבור ויחשף, לא בגלל שיפור התרמית. כהחלט לא! גם לא בגלל העובדות.

אתם מעוניינים בעובדות. אני מעוניין בערכים. לי, למשל, היה חשוב, אילו יכולתי, להסביר את הערכים שלפיהם פעלנו.

למה התכוון המשורר...

11 אנשים קיבלו חנינה על חלקם בשלבים שונים של פרשת השב"כ. ארבעה — ראשי השב"כ לשעבר אברהם שלום, אחד הבכירים לשעבר יוסי גינוסר ושני מישפטים נוספים שסייעו בידם — קיבלו חנינה בלילה החנינות המפורסם, ואילו שיבעה נוספים זכו מההפקר מאוחר יותר, כדי שלא יתווצר אפליה. תישעה נותרו בשרות פעיל, ואילו שניים מתאקלמים כיום בשוק הכלכלי.

● אברהם שלום: ברנע הסוער ביותר של הפרשה. טילפן שימעות פרס, או ראשי המשלה, אל ידיו המלוויר שאול אייזנברג, ו"סגר" עימו ששלוש ישתלב באימפריה שלו. ניתן לראות בכך אקט של חברות ולואליות מצידו של פרס כלפי אברהם, או להבדיל — חלק ממסע ההלחצים על אברהם כדי שישכים להסדר החנינה ופרוש מתפקידו.

גם גינוסר, שתואר בכל כינויי הגנאי האפס-ריים, מפתיע בפגישה עימו. הוא מוחת שחצן ובוטה מדימויו, ומהרושם הראשוני שהוא עלול ליצור. גם הוא ממוצע-קומה, ממושקף, בסביבות ה-40 לחייו, מעשן סיגארים.

● אחרים מירסומו של דוח-המישפטים על פרשת השב"כ (ראה כתבה). מצטייר שלום כאחד האנשי-משלה בממשלה הראשונה של יצחק שמיר, שהיה האמת היא שהפגישה עימו עשויה להפתיע. הוא איש אפור.

קשה לומר על גינוסר שהוא חביב, אך יש לו הקסם המוחספס שלו. הוא איש הגיוני, ולכן גם לא נשמע מתבטא ברגשות על הדוח. שאינו מכתיר אותו כאחד מל"ו הצדיקים.

אחרי תקופה של חפיפה בינו לבין ראשי השב"כ הנוכחי, לשם כדי להרגיע את הרוחות, השתלב שלום. מטעם אייזנברג, בחברת צים.

יש בין החנונים שהצליחו אף לראות מחמאות בדברים שנכתבו עליהם בדוח. זה תלוי בקורא. לא דווקא במה שהתכוון על המשורר. על חנוני השב"כ — גם על מי שמתאקלמים באחרות, קל-יחומר על מי שנמצאים בשרות פעיל בשב"כ — נאסר עדיין לחשף. על אף נכונותם של בבקשות התיקשות להיחשף, על אף נכונותם של אחדים מהם לדבר, הם מנועים מכך, ודאי ש-לצ"ט טוט ולייחוס". השמועות אומרות על הסכמים שנעשו עם נציגי התיקשות, על תנאים, אם וכא-שר יותר למי מהם לדבר. בינתיים נאלצים הכל להמתין.

הוא איש תרבותי המתבל את שיחותיו במושגים מעולם המוסיקה או הסיפורות. אגב, הוא פורט על פסנתר. שלום בן ה-60 לא שהה בארץ סמוך לפירסום הדוח, גם אחרי פירסום הדוח, שלא החמיא לו בלשון-המעטה, לא שינה מאומה מגירסתו. איכפת לו שאנשים מסויימים יידעו על כך. למשל: מרדכי גור, שהתפטר מהממשלה בטענה שאינו יכול לשרת בממשלה בראשותו של יצחק שמיר, שהיה ראשי-הממשלה בלילה-הרצח, גור יום לפני חודש שיחה טלפונית עם שלום, כדי לדעת האם חש ופעל נכונה. שלום שב וחזר על גירסתו.

"אנשים שלא מכירים אותי בוודאי חושבים שאני שטן! אבל מי שהיה חבר איתי שלי — הוכיח את עצמו!"

לא השקרים והפירסומים עלינו, זה מה שמפריע לי, אחרת הייתי עוזב הכל ונוסע לחו"ל. משם היה לי קל יותר להתמודד עם הפרשה. אבל תראי שבפ"רשה הזאת אין כמעט מי שלא מלכלך על אחרים, כך גם התפתחו פרשות אחרות. זאת האכזבה הגדולה שלי מהפרשה, כן, אכזבה אישית!

"אתם מעוניינים בעובדות? אני מעוניין בערכים — להסביר את הערכים שלי, שעמדו מאחורי כל פעולותינו!"

אני מניח שמי שכסוף ידבר יצטרך לשלם עליידי סיפור העובדות תמורת הכרת הערכים.

אלה ערכים? לאומיים? אין לי מושג מתי יתירו למי שביקש מאיתנו לדבר. לי זה לא מפריע, בינתיים. אז מרי יום אני פוגש אנשים שמשכתעים שאני לא כמו שהם דמינו לעצמם,

בר הנזעם פנה להנהלת האוניברסיטה, וביקש להביא את המיקרה לפני ועדת-המישמת. המוכיר האקדמי של בר-אילן השיב לו במכתב כי "אין בתקנון אפשרות להביא תלונה כזו בפני ועדת-המישמת". מיכל ויעקב, דרד"אגב, נפרדו לפני חודש, אחרי שמילכל לא יכלה לעמוד בלחצם של הוריה.

סטודנט למתמטיקה ולחינוך. בר לא מצא חן בעיני שטמפפר האב, שהוא מנהל בית-ספר תיכון בקריית מלאכי. הוא ביקש ממקורביו, העובדים באוניברסיטה, שיביאו לידיעתו נתונים מתיקו האישי של בר באוניברסיטה. את הנתונים האלה פרש לפני בתו, בנסיון למנוע ממנה להוסיף ולהתרועע עם בר.

מוצא חן בעיניו? אליהו שטמפפר — בנו של יהושע שטמפפר, מראשוני פתח-תיקוה ונמנה עם אחד הפלגים ב"שושלת-היוחסין של הרבי מלובביץ — החליט לנקוט בצעד מרחיק-לכת. בתו, מיכל שטמפפר (21), סטור דגנית באוניברסיטת בר-אילן, הכירה באוניברסיטה את יעקב בר (35),

אקדמיה התיק האישי האב החליט להפריד בין בתו לחברה, והשתמש לשם כך בתיקו האישי מה עושה אב, שהחבר של בתו אינו

לחגוג, הן במהדרה דתית, הן במהדרה חילונית. ● בישראל אין שום החלטה מתי קבלת עוד לגופו של עניין. אינטריגות עלובות ואינטרסים אישיים ומיפליג תיים קובעים גם בעניינים העקרוניים ביותר, בניגוד לעקרונות המוצהרים של פוליטיקאים ומיפליגות.